

РЕШЕНИЕ

№ 10388

Бургас, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Бургас - VII-ми състав, в съдебно заседание на десети декември две хиляди двадесет и четвърта година в състав:

СЪДИЯ: РУМЕН ЙОСИФОВ

При секретар СИЙКА ХАРДАЛОВА като разгледа докладваното от съдия РУМЕН ЙОСИФОВ административно дело № 20247040701763 / 2024 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на С. М. К., подадена чрез пълномощника адвокат П. В., против заповед № ЧР-221/26.09.2024 г. на изпълнителния директор на И. агенция по рибарство и аквакултури (ИАРА, Агенцията), с която е прекратено служебното му правоотношение на длъжността главен секретар, считано от 27.09.2024 г., поради съкращаване на длъжността.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна. Счита се, че е издадена в противоречие с материалноправни разпоредби, тъй като фактически длъжността главен секретар не е съкратена, което несъответства и на целта на закона - основания по чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК. Посочени са разпоредбите на които заповедта противоречи - чл. 8, ал. 1 от Закона за администрацията (ЗА) и чл. 10 от Устройствения правилник на Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури (УПИАРА). Заявява се, че длъжността главен секретар на ИАРА е нормативно установена и продължава да съществува като нормативно определена позиция в структурата на Агенцията, както и продължават да съществуват и да се изпълняват нормативно определените за нея функции и задължения, разписани в чл. 10, ал. 2 УПИАРА. Предвидена е и в Приложението към чл. 6, ал. 2 на същия правилник. Твърди се, че след прекратяване на служебното правоотношение на С. К. с процесната заповед, функциите и задълженията за длъжността главен секретар са възложени и се изпълняват и по настоящем от друг служител - Г. М.. Поради това се счита, че не е налице реално съкращаване на длъжността. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Представява се от адвокат В., която поддържа депозираната жалба, съобразно изложените в нея основания и аргументи. Ангажира доказателства. Поддържа искането за присъждане на разноски като представя списък на същите и доказателства за извършването им.

Ответникът по жалбата - изпълнителен директор на ИАРА, чрез пълномощника юрисконсулт М. Т., представя молба по делото (л. 15), в която изразява становище за неоснователност на жалбата. Заявява, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предвидената писмена форма и съдържа изискуемите реквизити. Лаконично и без да се излагат съображения по твърденията на жалбоподателя се посочва, че заповедта е

издадена в условията на оперативна самостоятелност, в интерес на работата и при спазване на законовите разпоредби.

Административен съд Бургас в настоящия си състав, като прецени твърденията на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

Съгласно неоспорените от ответника твърдения на жалбоподателя и видно от представената от него заповед № ЧР-64/26.04.2024 г., издадена от изпълнителния директор на ИАРА (л. 9), С. К. е заемал длъжността главен секретар в ИАРА, съответстваща на ръководно ниво 3А от Класификатора на длъжностите в администрацията (КДА), с ранг III старши, с място на изпълнение на работата: Ръководство, [населено място], работно време - 5 дневна работна седмица и 8 часов работен ден, като с цитираната заповед № ЧР-64/26.04.2024 г. е определен и размерът на основната му месечна заплата, считано от 01.01.2024 г.

С атакуваната в настоящото съдебно производство заповед № ЧР-221/26.09.2024 г. на изпълнителния директор на ИАРА, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл, считано от 27.09.2024 г. е прекратено служебното правоотношение на К., изпълняващ в ИАРА длъжността главен секретар, с описаните в предходния абзац характеристики, включително придобития ранг на държавна служба. Като причина за прекратяване на служебното правоотношение е посочено съкращаване на щата. В заповедта е постановено на лицето да се изплатят обезщетение по чл. 106, ал. 2 ЗДСл в размер на една брутна заплата, т. е. поради неспазване на срока за предизвестие, както и обезщетение по чл. 61 ЗДСл за 14 дни за 2024 г., т. е. за неизползвания платен годишен отпуск. Заповедта е връчена на К. на 26.09.2024 г.

Съгласно представената от жалбоподателя разпечатка от структура на администрацията на ИАРА, публикувана на интернет-страницата на Агенцията, (вж. [интернет адрес](#)), главният секретар е част от тази структура, подчинен е на изпълнителния директор и ръководи Дирекция „Финансово-стопански дейности и управление на собствеността“ и Дирекция „Административно-правно обслужване и човешки ресурси“. От другата представена разпечатка (вж. [интернет адрес](#)) се установява, че съгласно последната актуализация на страницата на 02.10.2024 г., длъжността главен секретар продължава да е част от структурата, към тази дата се е изпълнявала от Г. М., като са описани и функциите, съответстващи на нормативно предвидените такива в чл. 10, ал. 2 УПИАРА.

В хода на съдебното производство, въпреки дадените изрични указания на ответния орган в разпореждане [номер]/10.10.2024 г. да представи преписката по която е издадена заповедта и длъжностната характеристика за процесната длъжност, беше представена единствено процесната заповед. В тази връзка и при разпределението на доказателствената тежест с определение № 8127/24.10.2024 г., съдът изрично указва на ответника, че е негова доказателствената тежест да установи съществуването на фактическите основания посочени в обжалваната заповед и изпълнението на законовите изисквания при издаването ѝ, включително дали има съответна длъжностна характеристика и че разполага с доказателства за съкращаването на длъжността. Доказателства в тази насока не бяха представени.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Заповедта е връчена на

26.09.2024 г., а жалбата е подадена на 09.10.2024 г.

Разгледана по същество същата се явява основателна поради следните съображения:

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извърши пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните правила и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган - изпълнителния директор на ИАРА. Съгласно чл. 108, ал. 1 ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Според чл. 4, ал. 1 УПИАРА, Агенцията се ръководи и представлява от изпълнителен директор, а съгласно чл. 5, ал. 1, т. 16 изпълнителният директор упражнява функциите на орган по назначаването по отношение на държавните служители и на работодател по отношение на служителите, работещи по трудово правоотношение в Агенцията, и определя индивидуалния размер на възнагражденията в съответствие с изискванията на нормативните актове.

Следователно оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, с оглед правомощията на изпълнителния директор на ИАРА да упражнява функциите на орган по назначаването по отношение на държавните служители в Агенцията.

Същата е в писмена форма, има минимално предвиденото в чл. 108, ал. 1 ЗДСл съдържание и при издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения. Оспорената заповед съдържа задължителните реквизити по чл. 108, ал. 1 ЗДСл. В нея са посочени са правното основание, дължимите обезщетения и придобития от К. ранг на държавна служба. Цитираната норма не въвежда изискване за излагане на специални мотиви относно прекратяването на служебното правоотношение, когато то се извършва на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл. В закона липсва установена специфична процедура за издаване на заповед на това правно основание. Единственото изискване е наличието на отправено едномесечно предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение, но неспазването му може да бъде компенсирано с обезщетение, съгласно чл. 106, ал. 4 ЗДСл, както е процедурно в случая.

Това налага извод за спазване на изискванията за форма и административно-производствените правила при издаването на процесната заповед.

По материалната ѝ законосъобразност:

Основанията за прекратяване на служебното правоотношение с държавен служител са регламентирани в Глава шеста от ЗДСл. Процесното основание по чл. 106, ал. 1, т. 2 от закона предвижда, че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие при съкращаване на длъжността.

Легалното определение на понятието „длъжност в администрацията“ се съдържа в чл. 2 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията. Според него „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно правоотношение или по трудово правоотношение въз основа на определени изисквания и критерии, свързана с конкретен вид дейност на лицето, което я заема, и се изразява в система от функции, задачи и задължения, утвърдени с длъжностна характеристика. От това определение е видно, че основните белези на понятието са два: 1.

нормативно определена позиция, 2. изразяваща се в система от функции, задачи и задължения, утвърдени с длъжностна характеристика. Поради това, когато органът по назначаването приема, че една длъжност е съкратена по смисъла на чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл, трябва да установи, че тази длъжност вече не фигурира и като наименование като нормативно определена позиция, и като съвкупност от определени функции, задачи и задължения, утвърдени с длъжностната характеристика.

Въпреки дадените изрични указания на ответния орган да ангажира доказателства за съкращаване на длъжността, той не представи такива по делото, нито направи твърдения да са налице изискуемите кумулативни предпоставки на чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл. За да е съкратена една длъжност по смисъла на тази норма трябва да са налице кумулативно две предпоставки: 1. длъжността вече да не фигурира като наименование и нормативно определена позиция, както и 2. длъжността да не съществува като системата от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностната характеристика. В тежест на ответника е да докаже, че са изпълнени изискванията на закона и издадения административен акт е законосъобразен.

В случая, длъжността главен секретар на ИАРА е предвидена в действащ нормативен акт - чл. 10 УПИАРА, като в ал. 2 на този член са регламентирани и неговите функции. Длъжността съществува като щатна бройка и в Приложението към чл. 6, ал. 2 „Численост на персонала в организационните структури и административните звена на агенцията - 220 щатни бройки“ от УПИАРА. Това се потвърждава и от съдържанието на интернет-страницата на Агенцията, от която се установява също, че почти веднага след прекратяване на служебното правоотношение с жалбоподателя, на длъжността е назначено друго лице.

От изложеното може да се направи извод, че по същество не е извършено съкращаване на изпълняваната от жалбоподателя длъжност главен секретар - нито в хипотеза на отпадане на тази длъжност като нормативно определена позиция, нито в хипотезата на премахването ѝ като система от функции.

След като не се установява реално съкращаване на длъжността, заемана от жалбоподателя, то с позоваването на чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл, съдът намира, че материалният закон е бил неправилно приложен от ответния орган, което се квалифицира като отменително основание по чл. 146, т. 4 АПК

На следващо място следва да се приеме, че заповедта е издадена и в противоречие с целта на закона. Няма данни действията на органа да са били насочени към оптимизиране на работата чрез осъществяване на дейността от по-малко, но по-[жк], а не към произволно упражняване на административните правомощия по освобождаване на служител и назначаване на нов. Въпреки твърдението си, органът не ангажира никакви доказателства за твърдението си, че процесната заповед е била издадена в интерес на работата.

По изложените съображения, може да се направи обоснован извод за незаконосъобразност на прекратяването на служебното правоотношение на посоченото основание, което макар да е извършено при спазване на процесуалните правила, не е обусловено от наличието на законните предпоставки и е в разрез с целта на закона.

Ето защо, процесната заповед № ЧР-221/26.09.2024 г. на изпълнителния директор на ИАРА се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена, а жалбата срещу нея следва да бъде уважена.

При този изход на делото и съобразно разпоредбата на чл. 143, ал. 1 АПК, съдът намира за основателно искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски за внесената държавна такса и заплатеното възнаграждение на адвокат,

общо в размер на 1010,00 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд Бургас, VII-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № ЧР-221/26.09.2024 г. на изпълнителния директор на И. агенция по рибарство и аквакултури.

ОСЪЖДА И. агенция рибарство и аквакултури, ЕИК 000649519, адрес [населено място], [улица], да заплати на С. М. К., [ЕГН], адрес [населено място], [жк], [адрес], ап. 307, сумата от 1010,00 (хиляда и десет) лева, за направените по делото разноски пред настоящата инстанция.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: